

vandt, at den nordvestlige Deel af Thyland, der forhen har været og endnu er, hvad man kalder Stebbarn, ogsaa her skal staae tilbage. Det var for at fremhjælpe den vestlige Deel af Thyland, at Loven i sin Tid kom frem; vil man nu forkaste den her, lad saa være; man kan ikke andet end beklage Saadant; men jeg finder ikke, at det er passende for en lovgivende Forsamling iaar at forkaste en Lov, som den har vedtaget for et Par Aar siden.

Albertsen: Jeg kan slet ikke samstemme med den ærede sidste Taler, men jeg maa takke Rigsdagsmanden for Mariager (A. Sage). Han har saa sandt, klart og tydeligt udtalt de Anskuelser, som ere gjældende i den største Deel af Thyland. Men det var ikke dette Punkt, som jeg begjærede Ordet for at omtale; det er et Punkt under § 14 Nr. 7, hvor der er begjært 2,200 Rd. til Vedligeholdelsesarbejder ved en for Pramsarten anlagt Træksti paa den regulerede Strækning af Gudena mellem Silkeborg og Lange Færge. Denne Sum er i mine Dine tildeels for høi og tildeels for lav. Den er for høi, hvis den kun skal være til Vedligeholdelse, men skulde deri være indbefattet Fortsættelsen af et lille Stykke af Veien, navnlig en halv Mil, saa er den for lille, og det er det, jeg vil henlede den ærede Indverigsministers og det vordende Udvalgs Opmærksomhed paa. Jeg skal ved samme Leilighed tage Anledning til at henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa en Sag, den samme Pramsvei betræffende, som er anlagt af en Sognefoged mod det Offentlige. Efter nu at have verseret ved Retten omtrent i 4 Aar, er den endnu ikke kommen til Afgjørelse, ja ikke engang optagen til Doms ved Underretten. Det forekommer mig at være en utilbørlig Langsomhed og at staae i Modfæetning til en hurtig Rettsforfølgning.

A. Sage: Jeg frasalbt før Ordet, men har nu maattet begjære det igjen, efterat der atter og atter er bleven talt om den ihidske Tverbanefags tidligere Behandling her i Thinget. Jeg hører til dem, der stemte for Forslaget, og jeg indrømmer, at det var en Svagthed af mig, som især blev foranlediget ved de idelige og idelige Klager fra Thyland over, at

der Intet der blev foretaget; nu var der en Leilighed til at gjøre Noget, idet Regjeringen kom med et Forslag, og man burde derfor ikke afvise det, selv om man ikke syntes om det. Jeg erklærede dengang, som nu, at jeg fandt, at det var et galt Foretagende, jeg gjorde dengang, som nu, opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa man vilde vedtage de finantsielle Bestemmelser, efter min Overbeviisning var ufordeelagtig saavel for Staten som for Entrepeneuren, kort sagt, jeg gjorde opmærksom paa alt det, som senere ogsaa har faaet større Indgang hos Folket, nemlig, at det var et ufornuftigt og ufordeelagtigt Jernbaneanlæg; men jeg gjentager, at jeg desuagtet var svag nok til at stemme for Forslaget. Jeg havde rigtignok en ret rimelig Udsigt til, at man ikke i den nærmeste Fremtid vilde komme til nogen Afslutning, og jeg var overbevist om, at Fornuften dog maatte seire, inden man kom til Arbeidets endelige Paabegyndelse. Jeg ønsker ikke, da der er mange nye Medlemmer tilstede her, at de skulle gaae hjem med den Tro, at jeg har været med at stemme for det dengang forelagte Forslag og nu er saa ivrig derimod, og at det skulde være nogen ny Opdagelse fra min Side, naar jeg nu betragter det som et af de alleruhelbigste Foretagender, som Staten har beskæftiget sig med, naar jeg nu anseer det for saa dyrt, at det vil forhindre os i at gjøre andre nyttigere Foretagender; det vilde lamme vore Kræfter i en saadan Grad, at vi neppe vilde see noget stort eller gavnligt Jernbaneforetagende fremmet i den nærmeste Tid, dersom vi skulde anvende, og jeg troer, at vi komme til at anvende det, 320,000 Rd. aarlig paa dette Stykke Bane til Vænøbugten. — Da Tiden er saa langt fremskreden, skal jeg naturligtvis ikke videre gaae ind paa de Spørgsmaal, der have været rejste, og skulde den foreliggende Sag ikke idag komme til Afslutning, saa haaber jeg, at det senere vil blive mig tilladt at faae Ordet.

Sagd: Jeg skal fatte mig meget kort. Da jeg første Gang havde den Ære at tage Plads i denne Forsamling, hørte jeg fra Forsamlingens dygtigste Medlemmer udtale den Anskuelse, som ogsaa dengang syntes at finde